

#19 - La agane

Agnul al jere un grant espert di plantis oficalis e al lave dispès a pierdisi par cualchi mont a cirî chei flôrs che nissun al cognòs ma che a rindin risots e fertais cussì particolârs di lassâ tal palât une sensazion di delicât stupôr par oris dopo vê mangjât.

“Sore Pontebe” i veve dit so missêr “al é un cjanton là che tu puedis gjoldi par vie ch’al é un grant barascjan e par sigûr, cu la tô esperience, tu cjatarâs cuissà cetantis plantutis... ehi, no smenteâti che ti lu ai conseât jo... mi spieti une cene.”

E cussì, Agnul nol à pierdût timp e doi dîs dopo al jere di chês bandis a gjoldi ancje dai bonodôrs dal bosc.

Dopo une mieze ore si cjate devant di un riul e a balâ, dongje di chel riul, une fantate, biele come nissune ma che te sô bielece e contignive lis bielecis di dutis lis feminis dal mont, vistude di blanc, un pôc trasparent di viodi e no viodi formis, ombris, forsit un tetul, par

sigûr la sô perfezion. E e balave! E veve i pîts tacâts par tiere, ma al jere come se e svolàs.

Un bal mai viodût, une sensualitât impossibile par une umane.

Agnul al veve vût muros bielis e la sô femine e jere une maravee. Ma chê li. Nol jere pussibil no inamorâsi di jê. E cussì al é stât. Agnul i é lât dongje e si é lassât puartâ in aghe.

- Jo mi soi simpri domandât ce ch'al sucêt cuant che une agane ti puarte in aghe. Inneistu?

O jentristu tal mont de magjie?

Chel riul al jere font va e no va trente centimetris, ma Agnul e la agane a sprofondavin. Lui

nol capive plui nuie ma la pôre di finî sot e jere tante. Di bot a sclop si é cjatât dal dut sot

aghe, al tignive il flât, ma nol podeve no respirâ a lunc, cussì al à spalancât i polmons e, no

si capìs, al jere intune condizion di respîr sospindût, impossibil di spiegâ, ma tant al jere.

Cumò Agnul al é tornât a cjase, nol conte a nissun ce che al à vivût in chei cuindis agns tal

flum. Al vîf sierât intune stanze di cjase sô, dome la femine lu pos viodi ancje se lui no le à

mai plui cjalade cun i voi di prin.

di ***

#1***